

Kleine fiets, GROOT AVONTUUR

Toeren door Engeland afgezaagd? Niet als je het op een bijzondere motor doet. Met de Honda MSX125 kun je rekenen op voldoende aandacht tijdens een roadtrip door het zuiden van Engeland. Wat je tekort komt aan snelheid wordt goed gemaakt in pure lol. Wilke Martens pruttelde een pracht van een route.

Tekst en foto's: Wilke Martens

'Met 125 cc door de UK!'

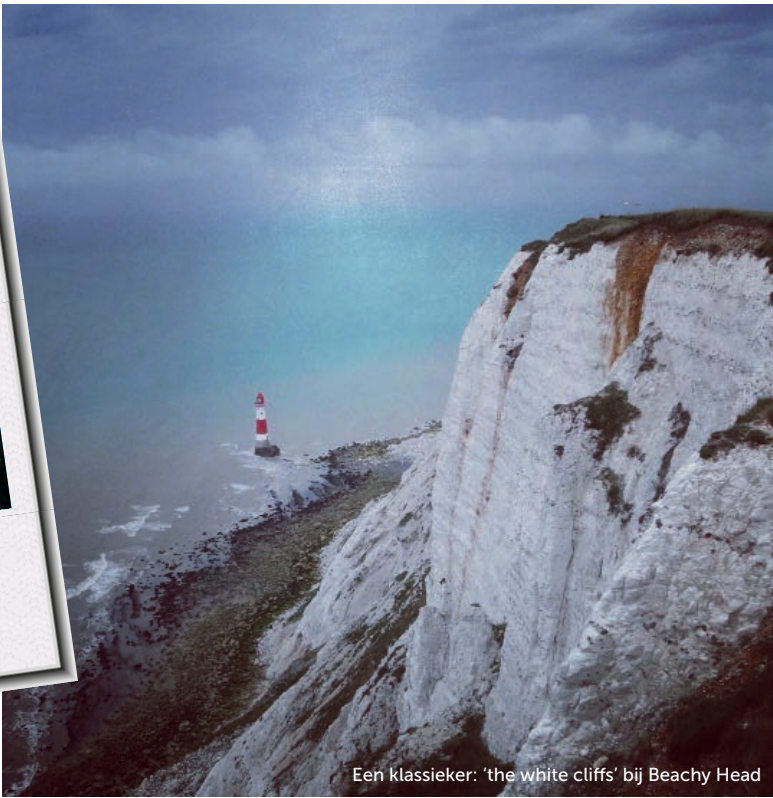
Geen snelweg aub, op weggetjes als deze is het goed toeven op de MSX

Verborgene schatten van Centraal Engeland

Vlak buiten Bath is het meteen weer platteland

Een klassieker: 'the white cliffs' bij Beachy Head

‘L et me help you with your luggage’, zegt Sandy enthousiast, terwijl ze me vijf minuten daarvoor nog voor een inbreker aanzag (al had ik mijn helm al afgezet). De bel deed het niet, dus onverwacht stond er iemand in een zwart pak in haar keuken. De eigenaresse van het bed&breakfast kijkt langs me heen naar buiten.

‘Nothing there, this is it!’, zeg ik, wijzend naar m’n rugzak. ‘Wow, you travel light! And what an adorable bike you got there!’

Inderdaad, het is de MSX125 waarmee ik naar Engeland ben gescheurd. Het kleine stadsmotortje van Honda lijkt qua formaat meer op een scooter, maar heeft toch echt het uiterlijk van een motorfiets. Een pittige minibike, ook al word je op de snelweg door iedere auto én iedere vrachtwagen ingehaald. Met zijn vier versnellingen is 90 kilometer per uur toch wel de max. De MSX kan de 105 aantikken, maar dan tril je zowat van het zadel af.

Kortom, niet de typische motor waarmee je een roadtrip door het zuiden van het Verenigd Koninkrijk zou maken, maar daarom

een des te leuker experiment. Want zodra ik de Britse B-wegen bereik, valt er niks meer te klagen over de vier versnellingen van de kleine Honda en tuf je heerlijk door het Britse landschap.

Ik blijk precies op tijd voor de ‘afternoon tea’: Sandy serveert een pot Engelse thee – met melk! – en een heerlijke plak gembercake. Mijn eerste dag op het eiland, of late middag eigenlijk, ben ik in Worth. Het kleine plattelandsdorpje ligt op zo’n 13 mijl van Dover. Niet alleen het kerkje en de omliggende huisjes zijn historisch, ook Sandy’s b&b is op zijn minst antiek te noemen: een driehonderd jaar oude boerderij is omgebouwd tot het Solly Farm House. Veel meer dan het oude kerkje en de lokale pub voor wat avondeten krijg ik van Worth niet te zien, want mijn kamer is te relaxed om lang uit weg te blijven. Een ruime selectie thee, chocolaatjes én een stapel boeken en dvd’s, zorgen ervoor dat ik de avond wel doorkom. En na de lange rit naar Duinkerken en twee uur op de ferry, is dat precies wat ik nodig heb.

Toerist uithangen in Eastbourne
Na een ‘Full English’ vertrek ik richting Eastbourne. De alternatieve route voert me over kleine wegen door heuvelachtige weilanden.

In het ene weiland staan enkele koeien, het andere ligt bezaaid met hooibalen. Na enige tijd verandert het rurale landschap in de bewoonde wereld en moet ik stoppen voor een rood licht. Een groepje motorrijders staat bij een café aan de overkant van de weg te pauzeren, terwijl ze lachend naar m’n MSX125 gebaren. Mijn hoofd wordt net zo rood als het stoplicht door die plotselinge aandacht. Dan rent een van de mannen het café in. Het licht verspringt op groen en, als de auto’s voor me ook zo ver zijn, trek ik op. Nog net zie ik een jongedame naar buiten komen, net als ik klein van stuk, die met een grote grijns haar duim naar me opsteekt. Ik zwaai naar mijn

nieuwe anonieme motorvrienden en ga vrolijk de bocht om.

Langzaam rijdend langs de boulevard van Eastbourne, op zoek naar een hotel, zie ik ‘Tonight Beatles’ op een bord staan. Daar wil ik meer van weten, want hoe Brits wil je het hebben? Snel check ik in bij The View Hotel, bijna aan het einde van de boulevard. Niet alleen is er uitzicht op zee, maar ook een plekje in de parkeergarage voor de kleine Honda. De Bandstand, waar de Beatles Tribute plaatsvindt, ligt op maar een paar minuten lopen van mijn hotel. Gelukkig mag ik nog naar binnen, waar het volle bak blijkt. Alhoewel, binnen... De bandstand is een semi-

Britse tussenstop: thee en gembercake

DE WANHOOP NABIJ, WANT NA DE ZOVEELSTE ‘I’M SORRY, LOVE, WE’RE FULLY BOOKED’, BEGINT HET TE SCHEMEREN

openluchttheater waar honderden comfortabele klapstoelen de tribune vormen. Ik bestel een pint aan de bar en ga op een van de laatste vrije plekjes zitten. Het eerbetoon kan beginnen. Al bij het eerste nummer zingt half Eastbourne mee met de bekende teksten en zo’n drie nummers later staan mensen op de dansvloer. Zelfs kinderen blijken door hun ouders flink aangestoken met het Beatles-virus en het feest barst bij Yellow Submarine helemaal los. Bij slotnummer Hey Jude heeft mijn buurman geen stem meer over.

Regen, regen, regen
Met gele onderzeeërs in gedachten, vertrek ik de volgende ochtend naar Southampton. De fikse regenbui waar ik in beland kon niet uitblijven, ik rijd immers door Engeland. De bui begint op enkele kilometers van Eastbourne en stopt pas zo’n 85 mijl later, als ik mijn bestemming zowat bereikt heb. Gelukkig pikte ik nog wel een droog Beachy Head

mee, de hoogste krijtrotsen van het land. De prachtige groene weide stort zich steil in de afgrond, via witte rotsen zo de zee in, waar de rode vuurtoren de golven breekt.

Het landschap dat ik net nog prachtig vond, doet me even later huiveren van de grauwigheid. Moedig probeer ik de alternatieve route, die nu bestaat uit een smalle weg door donker weiland met een grijze lucht erboven, vol te houden. Maar ik besluit het grijze plaatje compleet te maken en de B-wegen te verruilen voor de kortste route. Ofwel, meer asfalt. De MSX doet vreselijk zijn best op het natte wegdek, maar ik word alsnog door alles en iedereen ingehaald. Gelukkig heeft ook het Highfield Hotel ‘tea making facilities’, waar ik na aankomst meteen gebruik van maak om op te warmen.

De volgende ochtend is het nog net zo koud, nat en grijs. In plaats van door de stad rond te rijden, besluit ik bij het SeaCity Museum

‘That’s a great bike! Do you need a full license to drive that?’

naar binnen te gaan om wat meer over de geschiedenis van Southampton te leren. Het beroemdste schip ter wereld, de Titanic, vertrok in 1912 vanuit de havenstad en veel jongemannen lieten huis en haard achter om op het schip te werken. Toen het fatale nieuws de stad bereikte, was iedereen flink aangedaan. Op een vloer in de tentoonstelling staat een kaart van Southampton toentertijd, met een rood stipje waar een gezin woonde dat een familielid aan de ramp verloren had. De vloer is bezaaid met rode stippen.

Historische highlights

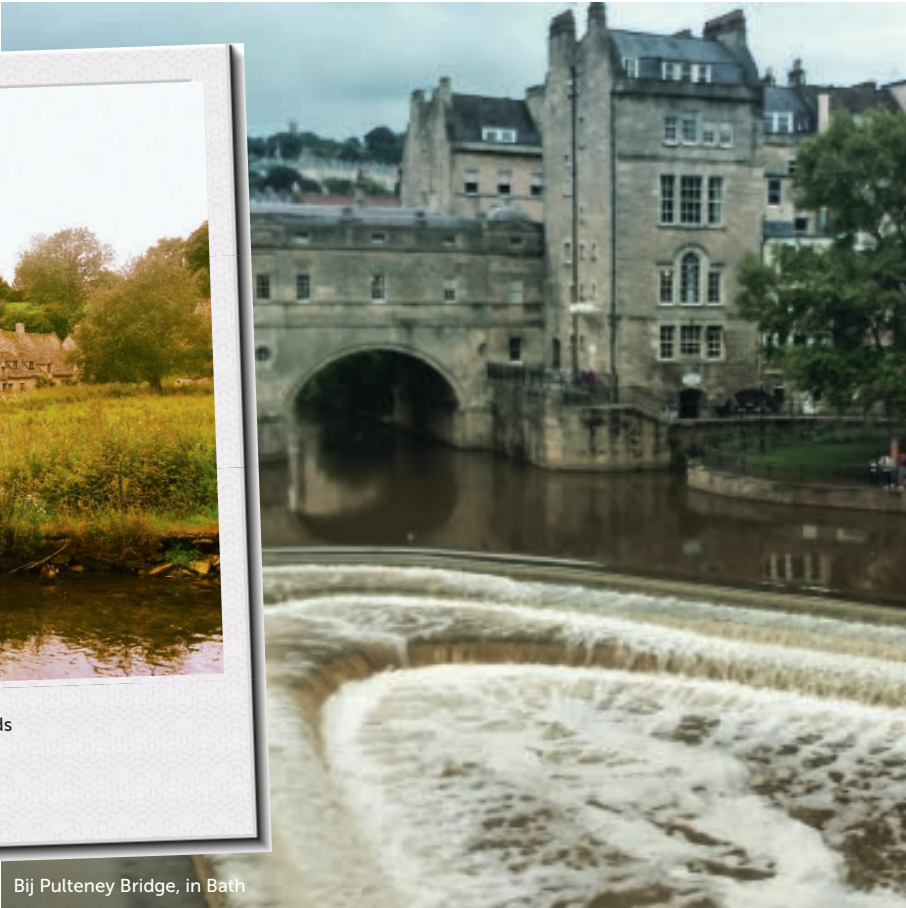
Het is geen kunst om mooi landschap of historische bezienswaardigheden te treffen tijdens een toertocht door Engeland. En ten noordwesten van Londen krijg je zelfs een combinatie! Als ik de heuvels rondom Bath heb bereikt, móet ik ondanks de grijze lucht af en toe stoppen voor het uitzicht. Ik passeer een kasteel tussen groene weilanden en later is vanaf een heuvel het centrum van Bath te zien, inmiddels met een prachtige oranje gloed erboven. Bath zelf is door Unesco tot werelderfgoed bestempeld.

Als ik de volgende dag de kleine Honda laat staan en een wandeling maak door de stad verveel ik me geen moment. De Romeinse baden, van bijna tweeduizend jaar oud, maken de meeste indruk. Een ingenieus bouwwerk zorgde ervoor dat het warme water van een natuurlijke hotspring naar verschillende baden stroomde. Er is nog verrassend veel van overgebleven, na honderden jaren onder de grond te hebben gezeten, en de baden vormen nu - helemaal met Bath Abby en een stralende zon op de achtergrond - een prachtig plaatje.

Maar het is nog lang niet gedaan met de culturele en natuurlijke schoonheid, als ik rich-

In het hartje van Engeland, The Cotswolds

Bij Pulteney Bridge, in Bath

ting Oxford vertrek. Bewust maak ik een omweg door The Cotswolds. Het gebied wordt een ‘Area of Outstanding Natural Beauty’ genoemd en is met name vanwege het heuvelachtige landschap geliefd bij motorrijders. Het gebied is bezaaid met pittoreske dorpjes, alsof het fantasy-filmsets zijn, waar de kleine Honda wel thuis lijkt te horen.

Hoe anders is het in Oxford zelf, waar de MSX schraal afsteekt tegen de statige gebouwen. Het lijkt me dan ook beter om te wandelen langs de Bodleian Library, Radcliff Square en de University Church of St Mary the Virgin. En het leuke is dat je als toerist kunt slapen in een van de colleges, waar buiten de zomermaanden studenten gehuisvest zijn.

Bad luck Bank Holiday

Tenzij je maanden van tevoren je trip wilt plannen, is het raadzaam om de Britse Bank Holidays te vermijden. Geheel onbewust van wat voor holiday dan ook, probeer ik ‘s ochtends accommodatie voor mijn volgende tussenstop te regelen. Me niet realiserend dat door het laatste weekend van de zomervakantie zo’n beetje iedere Brit heeft besloten om zich in een hotel of b&b op te sluiten, met als gevolg dat ik met geen mogelijkheid iets geboekt krijg. Na uren online bot te hebben gevangen, ga ik op de bonnefooi rijden. Er moet toch ergens tussen Oxford en de oostkust

De Romeinse baden van Bath

wel een b&b of inn zijn die niet online staat en nog kamers heeft?

Vragen in steden blijkt al snel kansloos en ook b&b’s in dorpen lijken allemaal vol te zitten. De wanhoop nabij, want na de zoveelste ‘I’m sorry, love, we’re fully booked’, be-

gint het te schemeren. Ik zet mijn helm weer op en trek mijn handschoenen weer aan, voor het eerst deze trip geen zin om op de kleine Honda te stappen. De miezer verandert in regen en de moed zinkt me bij iedere mijl verder in de schoenen. Maar dan zie ik nog volop licht bij de Red Lion Inn, een eenzame pub in een dorp waarvan ik het plaatsnaambord gemist heb. Het staat vol mensen binnen (geen goed teken, wist ik inmiddels), maar toch vraag ik zo vriendelijk mogelijk of er nog beschikbaarheid is. ‘Let me check’, krijg ik als antwoord en de bardame verdwijnt naar achter.

Ze komt terug met een dikke agenda, noteert mijn gegevens en geeft me de sleutel. Ik houd mijn verbazing voor me, maar eenmaal alleen op de kamer doe ik een vreugdedansje! Na een warme douche ga ik snel weer naar beneden voor een welverdiende pint en een klassieke pubmaaltijd. Nooit eerder smaakte de Fish&Chips me zo goed.

Weer vol goede moed ga ik de volgende ochtend op weg naar de laatste historische highlight die ik niet wil missen: Canterbury. Deze werelderfgoedstad is beroemd om de eeuwenoude kathedraal, met prachtige glas-in-loodramen. Maar leuker nog is het rondrijden door het oude stadje, langs oude gebouwen en onder statige poorten door.

Een rek met ale

Alsof ik het er bewust op had uitgezocht voor de laatste avond, bleek eigenaar Vincent van het guesthouse in Dover zelf fervent motorrijder. Nog voordat ik goed en wel binnen stond, had hij m’n motor geanalyseerd.

‘That’s a great bike! Do you need a full license to drive that?’

Geen idee had ik hoe motorrijbewijzen in Engeland verkregen worden, maar die kennis liet niet lang op zich wachten. Er volgde een college over het systeem (iets met een niet al te hoogstaande eendaagse cursus, waarna je met een L-sticker de weg op mag), inclusief anekdotes over het onbegrijpelijk gedrag van bevriende, maar onervaren motorrijders (‘He had never used the front brakes ever, except for his emergency stop!’)

Maar het waren niet alleen motoren en hun berijders waar hij over los ging, ik moest en zou naar de ‘Rack of Ale’ om een gelijknamige proeverij te doen. En wat is een betere tijdsbesteding op mijn laatste avond dan de nationale trots proeven? Het café heeft meer weg van een niet al te fraaie woonkamer, waar oude vaten en planken als meubilair dienen. Er is geen bar, de dranken worden uit een heel klein keukentje gehaald.

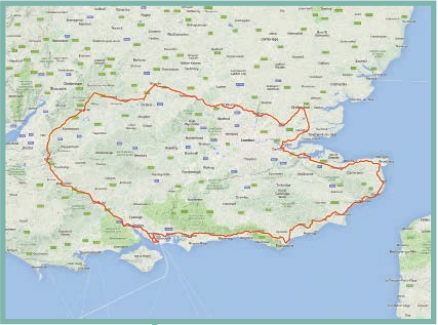
Naar Southampton. Kou, regen, het blijft Engeland...

‘Did Vincent send you?’, vraagt de bardame, als ze mijn enorme frons ziet terwijl ik de drankenlijst bestudeer.

Ik knik.

‘Right, let me get you something.’

Proevend van drie kleine ales (samen een pint) in een houten ‘rekje’, kijk ik terug op m’n roadtrip. Zou ik het weer doen, met de MSX125? Een echte, langere toertocht is misschien toch niet zo praktisch op de kleine Honda. Maar voor woon-werkverkeer (makkelijk langs de files), of als stadsbike, is ie toch wel heel erg leuk. Al was het maar om vrolijk te worden van alle ‘thumbs up’ die je onderweg krijgt! ■

De route kun je downloaden op anwbmotor.nl/promotor